

POSTANOWIENIE

Dnia 24 czerwca 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Cesarz

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 24 czerwca 2020 r.

sprawy N. V. G.

skazanego z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 5 grudnia 2018 r., sygn. akt II AKa (...),

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w W.

z dnia 29 maja 2018 r., sygn. akt VIII K (...)

p o s t a n o w i ł

1) oddalić kasację jak oczywiście bezzasadną,

2) zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. K. Ż., Kancelaria Adwokacka w W., kwotę 738 (siedemset trzydzieści osiem) zł, w tym 23 % VAT, za sporządzenie i wniesienie kasacji,

3) zwolnić skazanego od kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w W. wyrokiem z dnia 29 maja 2018 r., VIII K (...), uznał N.V. G. za winnego tego, że w dniu 20 lipca 2017 r. dokonał wbrew przepisom ustawy przywozu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej znacznej ilości środków odurzających w postaci kokainy o łącznej wadze 2418,6 grama znajdujących się w

siedmiu pakietach z przezroczystej folii ukrytych w ściankach i wzmocnieniach należącego do niego bagażu rejestrowanego, tj. popełnienia czynu z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i za ten czyn na podstawie art. 55 ust. 3 tej ustawy skazał oskarżonego na karę 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności i 200 stawek dziennych grzywny po 50 zł za stawkę, oraz zawarł rozstrzygnięcia akcesoryjne.

W apelacji obrońca zarzucił:

- „1. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia, a to art. 7 k.p.k. poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę dowodów i nieuzasadnione przyjęcie, że z ogółu dowodów zgromadzonych w sprawie, mając na uwadze ich treść i wiarygodność, wynika wina obwinionego, podczas gdy prawidłowa analiza dowodów musi rodzić istotne wątpliwości co do okoliczności, w tym w szczególności co do wiedzy oskarżonego co do faktu, że w jego bagażu znajdują się środki odurzające,
2. błąd w ustaleniach faktycznych poprzez przyjęcie, że oskarżony podjął decyzję o wyjeździe do Brazylii celem przywiezienia do Unii Europejskiej znacznej ilości środka odurzającego pomimo, iż z żadnego dowodu przeprowadzonego w sprawie przedmiotowa okoliczność nie wynika,
3. naruszenie przepisu art 55 ust 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii poprzez jego zastosowanie i przyjęcie, że oskarżony swoim zachowaniem wypełnił znamiona czynu wskazane w przedmiotowym przepisie, podczas gdy ze zgromadzonego materiału dowodowego, w tym w szczególności wyjaśnień oskarżonego wynika, że nie miał on wiedzy o znajdujących się w jego bagażu środkach odurzających,
4. naruszenie przepisów art. 427 § 2 k.p.k. i art. 438 pkt. 4 k.p.k. poprzez rażącą niewspółmierność kary pozbawienia wolności orzeczonej w pkt I zaskarżonego wyroku,
5. naruszenie przepisów art. 427 § 2 k.p.k. i art. 438 pkt. 4 k.p.k. poprzez rażącą niewspółmierność kary grzywny orzeczonej w pkt. I zaskarżonego wyroku,
6. błędną kwalifikację prawną czynu poprzez zastosowanie art. 55 ust 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii podczas gdy w ocenie samego oskarżonego czyn powinien być ewentualnie kwalifikowany jako art.165 § 2 k.k.”

Skarżący wniósł o zmianę wyroku i uniewinnienie oskarżonego albo uchylenie orzeczenia i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Wyrokiem z dnia 5 grudnia 2018 r., II AKa (...), Sąd Apelacyjny w (...) utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

W kasacji obrońca zarzucił „rażące naruszenie przepisów prawa mogące mieć istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy i treść wyroku a to:

- art. 433 § 1 k.p.k. w zw. z 9 k.k. i art. 55 ustawy o przeciwdziałaniu narkomani poprzez jego zastosowanie i związane z tym naruszenie przepisów postępowania w zakresie nierozpoznania przez Sąd Apelacyjny zarzutu postawionego w tym zakresie przez obrońcę, co w konsekwencji doprowadziło do przyjęcia, że oskarżony swoim zachowaniem wypełnił znamiona czynu wskazane w przedmiotowym przepisie, podczas gdy ze zgromadzonego materiału dowodowego w tym w szczególności wyjaśnień oskarżonego, wynika, że nie miał on wiedzy o znajdujących się w jego bagażu środkach odurzających, a zatem działanie oskarżonego pozbawione było zamiaru czy też działania o charakterze nieumyślnym,
- art. 433 § 1 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. i art. 9 k.k. poprzez uznanie, że ocena zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego dokonana przez Sąd I instancji, w szczególności wyjaśnień oskarżonego, jest prawidłowa, podczas gdy w rzeczywistości nosi ona cechy rażącej dowolności,
- art. 433 § 1 k.p.k. w zw. z art. 438 k.p.k. i art. 447 § 1 k.p.k. poprzez brak skontrolowania przez Sąd Odwoławczy wyroku Sądu I instancji co do wszystkich podstaw odwoławczych, w sytuacji, gdy została wniesiona apelacja na korzyść oskarżonego odnośnie winy, stosownie do treści art. 438 k.p.k. w zw. z art. 447 § 1 k.p.k.”

Obrońca wniósł o uchylenie obu wyroków i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Prokurator w pisemnej odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Uznanie kasacji jako oczywiście bezzasadnej upoważniało do oddalenia jej na posiedzeniu (argument z art. 535 § 3 k.p.k.).

Wbrew twierdzeniu zawartemu w zarzucie z pkt 1, Sąd odwoławczy rozpoznał wszystkie zarzuty apelacyjne. Przekonują o tym wnioski płynące z lektury uzasadnienia zaskarżonego wyroku. Sąd Apelacyjny odniósł się również do kwestii wiedzy oskarżonego co do zawartości jego bagażu (znajdowania się w nim środków odurzających). Ponadto, mimo wskazania w 1 zarzucie jako naruszonych, przepisów prawa karnego i procesowego, zarzut ten podnosi, niedopuszczalny w postępowaniu kasacyjnym, błąd w ustaleniach faktycznych odnośnie do świadomości oskarżonego realizacji kluczowych znamion przypisanego mu czynu.

Sąd odwoławczy nie uchybił również przepisom wymienionym w zarzucie z pkt 2. Zarzut ten stanowi tylko polemikę z oceną Sądu Apelacyjnego, bowiem autor kasacji przeciwstawia jej własną ocenę materiału dowodowego, w tym wyjaśnień oskarżonego.

Zarzut braku skontrolowania wyroku Sądu I instancji poprzez pryzmat wszystkich podstaw odwoławczych jest po prostu gołosłowny, ponieważ ani w treści zarzutu, ani w uzasadnieniu kasacji nie wskazano, jakie to podstawy, niewymienione w apelacji, pozostały poza uwagą Sądu odwoławczego.

Z przytoczonych względów oddalono kasację jako oczywiście bezzasadną.